

ἽΟρθόδοξος ἽΕνημέρωσις

«Ἐντολὴ γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(ἽΟσ. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡG 99, 1321)

ἽΕνα ἀκόμη σημαντικὸ ἐπετειακὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ κείμενο-μαρτυρία

ἽΟρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς

ἽΟρθόδοξοι ἽΑντιδράσεις εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν ἽΕκκλησιῶν»

ἽΕισαγωγικὰ ἀπὸ τὸν ἽΕπιμελητὴ τῆς ἀναδημοσιεύσεως

ΣΑΝ συνέχεια προηγουμένου ἐπετειακοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖο ἀναδημοσιεύσαμε, ἦτοι τὴν «ἽΕγκύκλιον ἽΕπιστολὴν τῆς Συνόδου τῶν ἽΕπισκόπων τῆς ἽΟρθοδόξου Ρωσικῆς ἽΕκκλησίας ἐν Διασπορᾷ» τοῦ Ἀυγούστου τοῦ 1983, προβαίνουμε στὴν ἀναδημοσίευσιν ἑνὸς ἀκόμη ἐπετειακοῦ κειμένου, σχετιζομένου μὲ ἐκεῖνο. Πρόκειται γιὰ τὸ ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ ἽΕπισκόπου Κυκλάδων καὶ Νήσων Γαβριὴλ († 1998), τοῦ Πατρῖου ἽΗμερολογίου, τὸ ὁποῖο ἐκυκλοφόρησε ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, τὸ θέρος τοῦ 1983, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συγκλήσεως τῆς ΣΤ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου ἽΕκκλησιῶν» στὸ Βανκούβερ τοῦ Καναδᾶ.

Τότε, ὁ Κυκλάδων Γαβριὴλ, ἐκφράζων καὶ ἑτέρους τοῦ Πατρῖου ἐν ἽΕλλάδι, ἀλλὰ ὄχι κάποιον ἐπίσημον Συνοδικὸν σχῆμα, μετέβη αὐτοπροσώπως στὴν

Νέα ἽΥόρκη τῶν Η.Π.Α., ὡς καὶ στὸν Καναδᾶ, καὶ παρουσίασε τὸ ἐν λόγῳ κείμενον ἀρχικῶς στὴν ἽΙερά Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς ἽΟρθοδόξου ἽΕκκλησίας ἐν Διασπορᾷ, ἡ ὁποία συνήρχετο σὲ Συνεδριάσεις στὴν Σκῆτη Μεταμορφώσεως στὸ Μάνσονβιλ καὶ στὸ Μόντρεαλ, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ μία ἀντίδρασις ἑναντι τοῦ οἰκουμενιστικοῦ κινδύνου, μία προσπάθεια ἀφυπνίσεως τῶν ἀγνοούντων ἢ πλανωμένων καὶ μία ἀπὸ κοινοῦ ἀποδοκιμασία εἰδικῶς τῶν σκοπῶν καὶ μεθόδων τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου ἽΕκκλησιῶν». ἽΗ Σύνοδος τῶν

Ρώσων Ἐπισκόπων ἐν Διασπορᾷ ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν ὁμολογιακὴ αὐτὴ προσπάθεια στὴν ἔκφρασι τῆς ἤδη γνωστῆς ἀντι-οικουμενιστικῆς μαρτυρίας τῆς κατὰ τὴν περίστασι ἐκεῖνη.

Ὁ Κυκλάδων Γαβριὴλ προχώρησε ἔτι περισσότερο· προέβη στὴν ἐπίδοσι τοῦ κειμένου του τόσο στὸν Γενικὸ Γραμματέα τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ὅσο καὶ πρὸς ὅλες τὶς ἀντιπροσωπίας τῶν τοπικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ἐλάμβαναν μέρος στὴν ΣΤ' Γενικὴ Συνέλευσι στὸ Βαν-κοῦβερ, χωρὶς βεβαίως νὰ εἶναι γνωστὸ κατὰ πόσον τὸ κείμενο ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς ἀποδέκτας του. Ἡ πράξις ἐκεῖνη ἦταν ἐντυπωσιακὴ ἐξ ἑαυτῆς μὲ ἰδιαίτερη βαρῦτητα καὶ σημαντικότητα.

Παράλληλα, ὁ Κυκλάδων Γαβριὴλ ἐπέτυχε, ὥστε τὸ κείμενό του νὰ δημοσιευθῆ τόσο στοὺς «New York Times» ἀγγλιστί, ὅσο καὶ σὲ ἐφημερίδες τῆς ἐλληνικῆς ὁμογενείας τῶν Η.Π.Α. ἐλληνιστί, σὰν μία συμβολὴ στὴν κατάθεσι καὶ διάδοσι τῆς «ἄλλης ὄψεως» τῶν πραγμάτων, παρ' ὅλον ὅτι τὸ κείμενο ἦταν τέτοιου χαρακτήρος, ὥστε νὰ μὴ προσφέρεται γιὰ κατανόησι ὑπὸ τῶν πολλῶν.

Ὁ Κυκλάδων Γαβριὴλ, τοῦ ὁποίου οἱ κόποι καὶ ἀγῶνες στὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τῆς Κανονικῆς τάξεως στὴν Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀναγνωρίζονται καὶ ἐπαινοῦνται, ἔγραψε χαρακτηριστικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ κατόπιν πάντων τούτων:

«Ἡμεῖς, διακηρύσσομεν ὅτι διὰ τῶν ἡμετέρων ταπεινῶν δυνάμεων θὰ συνεχίσωμεν καὶ ὀλίγοι καὶ μετὰ πολλῶν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀνοσίου Οἰκουμενισμοῦ, ἵνα μὴ τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως κατασπλωθοῦν ὑπὸ τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων. Ὁ Κύριος ἐγγύς!»...

■ Τὸ ἴδιο τὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο ἀναδημοσιεύουμε ἐνταῦθα, ἀποτελεῖ μία πυκνὴ θεολογικὴ ἀντίρρηση, Πατερικῶς καὶ Συνοδικῶς τεκμηριωμένη, κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς ιδέας τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐπιδιώκεται ὑπὸ τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», διὰ τῆς κατ' οὐσίαν ὑπερβάσεως ἢ καὶ ἐγκαταλείψεως τῆς ἱερᾶς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως. Ὅμως, ἐξηγεῖ ὅτι μόνον μέσῳ αὐτῆς τῆς Παραδόσεως ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀθθεντικὴ βίωσις τοῦ Μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὡς Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς Κέντρο τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως, ζωοποιεῖ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ὅσους πιστεύουν ὀρθὰ εἰς Αὐτόν, ἐνούμενοι στὴν ἀγία Ἐκκλησία Του καὶ βιοῦντες τὴν Μυστηριακὴ-Εὐχαριστιακὴ καὶ Χαρismaticὴ Παρουσία Του ἐν Ἀληθείᾳ, Ἐνότητι καὶ Ἀγάπῃ.

Ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμὸς δὲν ἀνήκει οὔτε κινεῖται στὸ πλαίσιο τῆς Ἀγιοπνευματικῆς Ἐνεργείας τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄρα δὲν ἐμπνέεται

οὔτε θεολογεῖ Πατερικῶς καὶ Παραδοσιακῶς, ἤτοι Ὁρθοδόξως. Ὡς δημιούργημα τοῦ ριζοσπαστικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ νεωτέρου ἀνθρωπισμοῦ, ὁδηγεῖ στὴν ἐγκοσμιοκρατία καὶ ἀγωνίζεται ματαίως γιὰ ἔνωσι τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου μὲ αὐτόνομα οὐμανιστικὰ κριτήρια, δηλαδὴ ἄνευ Ἀληθείας καὶ ἄνευ Χριστοῦ.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, σημειώνεται ἐπιγραμματικά:

«Ὁ δογματικὸς καὶ ἠθικὸς μινιμαλισμὸς, ὁ ἀνθρωπιστικὸς εἰρητισμὸς καὶ ὁ ὀριζόντιος ἀκτιβιστικὸς κοινωνισμὸς ὁδηγοῦν εἰς μίαν ἔνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου χωρὶς Ἐκκλησίαν καὶ χωρὶς Χριστόν, διὸ καὶ αἰ τοιαῦται προσπάθειαι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀποτελοῦν τὴν κατ' ἐξοχὴν σύγχρονον βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διακηρύσσουν τὴν βαθεῖαν κρίσιν πίστεως τοῦ δυτικοῦ χριστιανικοῦ κόσμου».

Τοιοτοτρόπως δέ, ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις, ὡς ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ κόσμου, **πολεμεῖται καὶ νοθεύεται** ἀπὸ τὸν σύγχρονον Οἰκουμενισμὸν καὶ μάλιστα τὴν κύρια θεσμικὴ ἔκφρασι αὐτοῦ, ἣτοι τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», τὸ λίκνον αὐτό, ὅπως ἀνοικτὰ χαρακτηρίζεται, πασῶν τῶν αἱρέσεων καὶ πρόδρομο τοῦ Ἀντιχρίστου!

Ἡ εὐθαρσῆς καὶ πεπαρρησιασμένη αὐτὴ Ὁρθόδοξος ἀποτίμησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κινουμένη στὴν Πατερικὴ γραμμὴ τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας, δὲν δύναται παρὰ νὰ εὐρίσκη σύμφωνον κάθε πραγματικὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας, νὰ χαροποιῇ δέ, ἐμπνέη καὶ ἐνισχύη τοὺς Ὁρθοδόξους Ἀντι-οικουμενιστὰς στὸν ὁμολογιακὸ ἀγῶνα τους.

Τὸ κείμενον ἐλήφθη ἀπὸ τὸ «Ἑκτακτο Τεῦχος» τοῦ μηνιαίου Περιοδικοῦ «Ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου» τῆς ὁμωνύμου Ἱεραῆς Γυναικειᾶς Μονῆς Λυκοβρύσεως Ἀττικῆς (σσ. 152-156), τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφορήθη μεταξὺ τῶν τευχῶν τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1983.

† Γ.Κλ.

Ἄρ. Πρωτ. 103/83

Ὁρθόδοξοι Ἀντιδράσεις εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν»

Η ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου [Ἐκκλησιῶν] ἐν Βανκοῦβερ ἀποτελεῖ πράγματι πολυδιάστατον καὶ πολυσήμαντον θρησκευτικὸν γεγονός, διότι συνέρχονται ἐπὶ ταυτὸ ἐκπρόσωποι τῶν ποικιλωνύμων Προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων καὶ Ἀνατολικῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν, μὲ τὴν συμμετοχὴν καὶ Παπικῶν παρατηρητῶν, διὰ νὰ συζητήσουν ἐπὶ τοῦ βασικοῦ θέματος τῆς ἡμετέρας Πίστεως: «Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ Ζωὴ τοῦ Κόσμου» (Jesus Christ the Life of the World). Αἱ ἐργασίαι τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως θὰ περατωθοῦν διὰ τῆς ἀποδοχῆς κοινῶν θεολογικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικοκοινωνικῶν διακηρύξεων. Ἐκατοντάδες κληρικοὶ καὶ θεολόγοι, ἀφορμώμενοι ἀπὸ διαφορῶν θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν προϋποθέσεων, θὰ ἐπεξεργασθοῦν κοινὰ θεολογικὰ κείμενα πρὸς ἐναρμόνισιν τῶν θεολογικῶν καὶ ὁμολογιακῶν ἀντιθέσεων καὶ «κοινὴν» δῆθεν μαρτυρίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Ἐπὶ τὴν προοπτικὴν αὐτὴν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς Κυκλάδων καὶ Νήσων Γαβριήλ, Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας Ἀκάκιος καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, μετὰ τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τοῦ γνησίου Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ἀπορρίπτομεν μετὰ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν τοιαύτην παρέκκλισιν ἐκ τῶν παγίων ὀρίων ἃ ἔθεντο οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν ἀντίδρασιν εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς μεθόδους τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδὲν δύναται νὰ ἐλπίζῃ καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἰς τὴν προτεσταντικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν καὶ εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τὴν προοπτικὴν αὐτὴν αὐτὸ τοῦτο τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, οἱ δι' αὐτοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενοι σκοποὶ καὶ αἱ μακροχρόνιοι μεθοδεύσεις ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς, συνιστοῦν εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὴν ἀντιπροσωπευτικωτέραν ἔκφρασιν τοῦ συγ-

χρόνου Χριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ πεμπουσία τοῦ φαινομένου τούτου ἔγκειται, ἐν τελευταία ἀναλύσει, εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς συνειδητοποίησιν τῆς ἀνάγκης, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας συνεπάγεται ἀναποτρέπτως τὴν ὑπέρβασιν ἢ ἐγκατάλειψιν τῆς ἱεράς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως καὶ τὴν συνάντησιν ὄλων τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν καθ' ὁμολογιακὸν τρόπον ὑποκειμενικῶς κατανοουμένην πίστιν τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Ἡ ἐπιδίωξις αὐτῆ εἶναι πρόδηλος εἰς τὸ ὅλον ἔργον τοῦ τομέως δράσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν: «Πίστις καὶ Τάξις» (Faith and Order) καὶ ὁδηγεῖ ἀναποφεύκτως εἰς τὴν θεμελίωσιν τῆς πίστεως καὶ τῶν δομῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἐνὸς δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ μὲ ἀπολύτως προτεσταντικὰ πλαίσια. Ἡ παγκυριαρχία τῶν Προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν εἰς τὰς δομὰς καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ πενιχρὰ καὶ ὑποτονικὴ παρουσία τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐκδηλοὶ εἰς τὰ κοινὰ κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» (Faith and Order) διὰ τὸ «Βάπτισμα, Εὐχαριστίαν καὶ Λειτουργίαν» (Baptism, Eucharist and Ministry), τὰ ὅποια ἀποτελοῦν διακήρυξιν τῶν προτεσταντικῶν θεολογικῶν θέσεων καὶ θὰ τεθοῦν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ὡς θεμελιώδεις βάσεις τῆς περαιτέρω δράσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν χώρον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄν ἀναλογισθῆ τις ὅτι ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἐθεώρει ἀναγκαίαν τὴν διακήρυξιν: «Ἐμὸν μὲν οὐδὲν ἐρῶ παντελῶς· ὁ δὲ παρὰ τῶν Πατέρων ἐδιδάχθην φημί» (Ἐπιστ. 15, PG 91, 544), τότε κατανοεῖ τὴν σημασίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς Ἀποστολοπαραδότου Πατερικῆς Παραδόσεως διὰ τὴν αὐθεντικὴν βίωσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ θείας Οἰκονομίας καὶ τῆς ἐν Αὐτῷ σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ἄν γίνεταί ἀποδεκτὸν ὅτι κέντρον τῆς ἱεράς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως εἶναι ὁ ἀεὶ ζῶν Θεάνθρωπος Χριστός, ὁ πάντοτε Παρὼν ἐν τῷ Θεανθρωπίνῳ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Κεφαλὴ καὶ Ἀπαρχὴ τοῦ καὶ ὁ Παραδίδων καὶ ὁ Παραδιδόμενος διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τότε τὸ περιεχόμενον τοῦ θέματος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἶναι δεδομένον διὰ τῆς ἱεράς Παραδόσεως καὶ οἱ συνηθροισμένοι ἐν Βανκουΐβερ οὐδὲν ἕτερον δύνανται νὰ εἴπουν, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν παραγγελίαν τοῦ μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Διό, ἀδελφοί, στῶμεν ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς πίστεως καὶ τῇ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, μὴ μεταίροντες ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν μὴ διδόντες τόπον τοῖς βουλομένοις καινοτομεῖν καὶ καταλύειν τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἀγίας

τοῦ Θεοῦ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰ γὰρ δοθῆ ἄδεια παντὶ βουλομένῳ, κατὰ μικρὸν ὅλον τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καταλυθήσεται» (Ὁμιλ. 3, 41, PG 94, 1356).

Ἄν οἱ Ἀπόστολοι παρέδωκαν εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν τὸν ὅλον Θεάνθρωπον Χριστόν, συμφώνως καὶ τῇ διακηρύξει τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Παρέδωκα ὑμῖν ὃ καὶ παρέλαβον» (Α΄ Κορ. 15, 3), τότε ἡ Ἐκκλησία, τὸ Θεανθρώπινον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, συγκροτεῖται καὶ λειτουργεῖ συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς σωτηρίας ὑπὸ τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἀλάθητον καθοδήγησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός, τὸν Ὅποιον ἐμφυτεύει τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς πᾶσαν πιστεύουσαν ψυχὴν. Ἡ διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χριστοποίησης τῶν πιστῶν καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν διαρκῆ καὶ ἀθνητικὴν Χριστοκεντρικὴν Πεντηκοστήν, διότι διὰ τῶν Μυστηρίων καὶ ἰδίᾳ διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας βιοῦται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἡ πραγματικὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ζωὴν τῶν κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου: «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28, 20).

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον συγκροτεῖ καὶ κατευθύνει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν, ἦτοι τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, εἶναι ἡ ἐνεργοποιὸς καὶ ζωοποιὸς ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς σωτηρίας καὶ μέχρι τὰ ἔσχατα, διὸ καί, κατὰ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». Διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ἁγιοπνευματικῆς ἐνεργείας ἐθεολόγησαν οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ Σύνοδοι καὶ ἀφήκαν αἰσθητὴν τὴν ἀποτύπωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς σωτηρίας διὰ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως.

Ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμὸς εἶναι δημιούργημα τοῦ ριζοσπαστικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ νεωτέρου ἀνθρωποκεντρισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀρχὴν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τόσο ἀναγκαῖος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται καὶ δι' αὐτοῦ εἰσέτι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν νὰ καταστήσῃ τὸ λυτρωτικὸν μήνυμα τοῦ Χριστοῦ ἀπλῶς ὑπηρετικὸν στοιχεῖον τῶν πολιτικο-κοινωνικῶν καὶ γῆινων ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, διὸ καὶ ἀγωνίζεται νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου μὲ ἀυτόνομα οὐμάνιστικὰ κριτήρια, ἄνευ δηλαδὴ τῆς Ἀληθείας καὶ κατὰ συνέπει-

αν άνευ Χριστοϋ, ὅστις εἶναι « ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή » τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν. Ὁ δογματικὸς καὶ ἠθικὸς μινιμαλισμὸς, ὁ ἀνθρωπιστικὸς εἰρητισμὸς καὶ ὁ ὀριζόντιος ἀκτιβιστικὸς κοινωνισμὸς ὀδηγοῦν εἰς μίαν ἔνωση τῶν Χριστιανικοῦ κόσμου χωρὶς Ἐκκλησίαν καὶ χωρὶς Χριστόν, διὸ καὶ αἰ τοιαῦται προσπάθειαι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀποτελοῦν τὴν κατ' ἐξοχὴν σύγχρονον βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διακηρύσσουν τὴν βαθεῖαν κρίσιν πίστεως τοῦ δυτικοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἡ ἀδιαφόρως θεολογικῶν ἀντιθέσεων ἢ καὶ αἰρετικῶν πλανῶν παραδοχὴ τῆς ἀρχῆς τῆς « Διακοινωνίας » (Inter-communicio) συνεπάγεται τὴν ἄρνησιν τῆς Ἀληθείας, ἤτοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουσαν νὰ παραμένουν ἀμετακίνητοι εἰς « αὐτὴν τὴν ἐξ ἀρχῆς παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ πίστιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ὁ μὲν Κύριος ἔδωκεν, οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν καὶ οἱ Πατέρες ἐφύλαξαν. Ἐν ταύτῃ γὰρ ἡ Ἐκκλησία τεθεμελίωται, καὶ ὁ ταύτης ἐκπίπτων οὔτ' ἄν εἶη, οὔτ' ἄν ἔτι λέγοιτο Χριστιανός » (Πρὸς Σεραπίωνα, ἐπ. 1, PG 26, 593. 596).

Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ἐκφράζουσα τὴν αὐτοσυνειδησίαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας διακήρυξις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: « Ἡμεῖς δὲ κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καὶ πράγματα κρατοῦντες, κηρύσσομεν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, μηδὲν προστιθέντες, μηδὲν ἀφαιροῦντες τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν. Ἀλλὰ τούτοις βεβαιούμεθα, τούτοις στηριζόμεθα. Οὕτως ὁμολογοῦμεν, οὕτως διδάσκομεν, καθὼς αἱ ἄγιοι καὶ Οἰκουμενικαὶ ἔξ ἑστέων ὤρισαν καὶ ἐβεβαίωσαν... Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμπεν, ἡ Ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ Σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν. Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν... Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν » (Mansi 13, 129).

Αὕτη ἡ πίστις πολεμεῖται καὶ νοθεύεται διὰ τοῦ συγχρόνου Οἰκουμεισμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ λίκνου πασῶν τῶν αἰρέσεων καὶ προδρόμου τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

† Ὁ Κυκλάδων καὶ Νήσων Γαβριὴλ